

Sygn. akt V **GC 2458/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Stella Czołgowska
Protokolant:	St. sek. sądowy Monika Jabłonecka

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. w W.

przeciwko R. Z.

o zapłatę

I oddala powództwo;

II zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 2458/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 7 marca 2019 r.

Pozwem z dnia 22 sierpnia 2018 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. Z. kwoty 46.595,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od wskazanych kwot. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kwoty 836,82 zł stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej współpracował z pozwanym. W ramach tej współpracy pozwany zakupił od powoda towary znajdujące się w ofercie handlowej jego przedsiębiorstwa. Dnia 10 stycznia 2018 r. pozwany złożył zamówienie na zakup towaru drogą mailową. Powód przyjął zamówienie do realizacji, a następnie dnia 18 stycznia 2018 r. przygotował towar oraz dostarczył w miejsce wskazane przez pozwanego. Wydanie i doręczenie towaru przez powoda udokumentowane zostało dokumentami wydania WZ oraz listem przewozowym. Następnie w dniu 28 lutego 2018 r. pozwany ponownie złożył zamówienie na towary z oferty powoda, które zostało zrealizowane dnia 1 marca 2018 roku, co zostało wykazane dokumentem wydania WZ wraz z listem przewozowym. Powyższe czynności powód udokumentował poprzez wystawienie pozwanemu faktur VAT: faktury nr (...) z dnia 18 stycznia 2018 r. na kwotę 2.518,50 zł z terminem płatności w dniu 4 marca 2018 r., faktury nr (...) z dnia 19 stycznia 2018 r. na kwotę 7.036,90 zł z terminem płatności w dniu 5 marca 2018 r., faktury nr (...) z dnia 19 stycznia 2018 r. na kwotę 11.088,20 zł z terminem płatności w dniu 5 marca 2018 r. oraz faktury nr (...) z

dnia 2 marca 2018 r. na kwotę 25.952,25 zł z terminem płatności w dniu 16 kwietnia 2018 r. Wobec braku zapłaty należności wynikających z powyższych faktur, pełnomocnik powoda pismem z dnia 20 lipca 2018 r. wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty w wysokości 46.595,85 zł wraz z odsetkami, zakreślając w tym celu 7-dniowy termin na dokonanie zapłaty. Powód nadmienił, iż wnosi ponadto o zasądzenie, zgodnie z art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, równowartości kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez NBP, w łącznej kwocie 836,82 zł, obliczonej co do należności wynikającej z każdej z wystawionych faktur VAT.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy wydał w dniu 11 września 2018 r. w sprawie o sygn. V GNc 3167/18 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie.

Pozwany R. Z. w ustawowym terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż powód w żaden sposób nie udowodnił swojego roszczenia. Pozwany wskazał również, że osoba, która zamawiała towar, jest byłym pracownikiem pozwanego i nie była upoważniona do zawarcia umowy. Z uwagi na to pozwany zakwestionował, że umowa została prawidłowo zawarta i wykonana. Ponadto zamówienia wskazane w pozwie nie obejmują całości roszczenia, a wysokość kwot wskazanych w treści ofert nie zgadza się z wysokością kwot widniejących na fakturach. Pozwany nadmienił, iż ceny ofert wskazane są w euro, natomiast kwoty na fakturach VAT wskazane są w złotych, na co pozwany nigdy nie wyraził zgody. Pozwany wskazywał również, że z dokumentów załączonych przez powoda nie wynika, że umowa została zawarta między stronami, ani że została wykonana, a treść zamówienia, ofert i faktur została zaakceptowana przez pozwanego. Na fakturach VAT załączonych do pozwu nie ma bowiem żadnych podpisów pozwanego ani podpisów osoby upoważnionej do odbioru faktur. Takich podpisów nie ma również na dokumentach WZ.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał wszystkie żądania i twierdzenia sformułowane w pozwie. Powód zaprzeczył twierdzeniom pozwanego, jakoby zawarł umowę z osobą nieupoważnioną, gdyż ten pracownik pozwanego już wcześniej dokonywał zamówień towarów od powoda. W ocenie powoda zarzut niewykonania umowy jest bezzasadny, bowiem zamówienia pozwanego były dostarczane pod wskazany adres za pośrednictwem zewnętrznej firmy kurierskiej, co spowodowało brak podpisów na fakturach oraz dokumentach wydania WZ. Na dowód doręczenia pozwanemu zamówionego towaru powód przedłożył wydruki ze strony internetowej firmy kurierskiej. Ponadto powód wskazał, iż wystawił faktury VAT zgodnie z pkt 4.5 Ogólnych Warunków Sprzedaży, a pozwany wcześniej nie wniósł zastrzeżeń do sposobu fakturowania przez powoda. W ocenie powoda faktury nie musiały zostać podpisane i zostały prawidłowo doręczone pozwanemu.

W piśmie procesowym z dnia 7 grudnia 2018 r. pozwany podtrzymał swoje twierdzenia zawarte w sprzeciwie oraz wskazał, iż strona powodowa nie wykazała pisemnego pełnomocnictwa do zaciągania zobowiązań w imieniu i na rzecz pozwanego. Ponadto pozwany podniósł, że nie zostały spełnione warunki wynikające z Ogólnych Warunków Sprzedaży powoda dotyczące złożenia zamówienia. Tym samym, w ocenie pozwanego, nie można uznać, że umowa między stronami zostawała skutecznie zawarta i zrealizowana.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. prowadzi działalności gospodarczą m.in. w zakresie importu i handlu okuciami budowlanymi, pośrednictwa w sprzedaży materiałów budowlanych. Pozwany R. Z. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą „N. Grupa Handlowa/ (...)/Pełna Chata” w zakresie sprzedaży hurtowej wyrobów metalowych oraz sprzętu i dodatkowego wyposażenia hydraulicznego i grzejnego.

(dowód: wydruk z (...) pozwanego, k. 39; informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców KRS: (...), k. 40-43)

W wiadomościach e-mail z dnia 10 stycznia 2018 r. i 28 lutego 2018 r. I. M. zamówiła towar według ofert otrzymanych od S. Ś.

(dowód: wydruk wiadomości e-mail z dnia 10 stycznia 2018 r. i 28 lutego 2018 r., k. 14, 20)

Kwota wskazana w ofercie powoda nr (...) wynosi 2.209,3 euro netto, w ofercie nr (...) – 490,54 euro netto, a w ofercie nr (...) – 5.059,73 euro netto.

(dowód: wydruki ofert, k. 12-14, 21-23)

W dniach 18 stycznia 2018 r. i 1 marca 2018 r. powód wystawił cztery dokumenty wydania WZ towarów. Na dokumentach tych nie widnieją podpisy osoby odbierającej ani wydającej towar.

(dowód: dokumenty wydania WZ, k. 15-17, 24-25)

Powód wystawił na rzecz pozwanego następujące faktury VAT:

- fakturę VAT nr (...) z dnia 18 stycznia 2018 r. na kwotę 2.518,50 z terminem płatności w dniu 4 marca 2018 r.,
- fakturę VAT nr (...) z dnia 19 stycznia 2018 r. na kwotę 7.036,90 z terminem płatności w dniu 5 marca 2018 r.,
- fakturę VAT nr (...) z dnia 19 stycznia 2018 r. na kwotę 11.088,20 z terminem płatności w dniu 5 marca 2018 r.,
- fakturę VAT nr (...) z dnia 2 marca 2018 r. na kwotę 25.952,25 z terminem płatności w dniu 16 kwietnia 2018 r.

(dowód: faktury VAT , k. 28-32)

Pismem z dnia 20 lipca 2018 roku pełnomocnik powoda wezwał pozwanego R. Z. do zapłaty kwoty 46.595,85 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w terminie 7 dni od doręczenia wezwania.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 33-36)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. Strony nie podważały wiarygodności zgromadzonych dokumentów, a również Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich autentyczności. Zważyć przy tym należy, że czym innym jest przyznanie dowodowi z dokumentu waloru prawdziwości, a zatem tego, że nie został on podrobiony czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści tego dokumentu.

Sąd na podstawie art. 130⁴ § 5 k.p.c. pominął dowód z zeznań świadka S. Ś. wobec nieuiszczenia przez stronę powodową zaliczki na wydatki związane ze zgłoszonym wnioskiem dowodowym.

Przechodząc do rozważań prawnych, należy wskazać, iż zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W niniejszej sprawie kwestią sporną pozostawał obowiązek pozwanego zapłaty kwoty 46.595,85 zł dochodzonej pozwem. Powód wskazywał bowiem, że pozwany zakupił u niego towary znajdujące się w ofercie handlowej, składając dwukrotnie zamówienia drogą mailową, jednakże nie dokonał za nie zapłaty w wyznaczonym terminie. Z kolei pozwany podnosił, iż osoba zamawiająca towar nie była upoważniona do zawarcia umowy w imieniu pozwanego. Strona pozwana kwestionowała również, że umowa została prawidłowo zawarta i wykonana.

W ocenie Sądu powód nie wykazał zasadności powództwa. Należy wskazać, iż przedłożone przez powoda dokumenty w postaci ofert przedsiębiorstwa, zamówień, dokumentów WZ oraz faktur VAT pozostają między sobą niespójne. Trudno zatem odnieść się, w jakim zakresie zamówienia odnoszą się do kwot wskazanych na wystawionych fakturach VAT, bowiem kwoty widniejące na dokumentach zamówień nie są tożsame z kwotami uwidocznionymi na fakturach VAT. Ponadto powód w toku procesu nie wyjaśnił wątpliwości związanych ze wskazanymi rozbieżnościami, nie składając przy tym stosownych wniosków dowodowych. Co prawda powód wnosił o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka S. Ś., jednakże nie uiszczył w wyznaczonym terminie zaliczki na koszty związane ze stawiennictwem świadka. Skutkowało to pominięciem dowodu z zeznań powyższego świadka. Powód wnosił również o zobowiązanie pozwanego, na podstawie art. 248 § 1 k.p.c., do złożenia kopii (...) w części obejmującej rejestr zakupów za okres od marca 2018 r. do czerwca 2018 r. na okoliczność zaksięgowania przez pozwanego faktur VAT wystawionych przez powoda. Strona pozwana nie złożyła wskazanych dokumentów, wnosząc o przedłużenie terminu do wykonania zobowiązania nałożonego przez Sąd. Jednakże Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego w tym zakresie. W ocenie Sądu, nawet w sytuacji, gdyby pozwany przedłożył wskazane dokumenty w postaci ewidencji księgowej, nie potwierdzałyby one faktycznego zawarcia i wykonania umowy sprzedaży. Faktura VAT jest bowiem dokumentem księgowym służącym w głównej mierze do podjęcia czynności finansowych. W niniejszej sprawie przedłożone przez powoda faktury VAT nie uprawniają na gruncie art. 231 k.p.c. do wysuwania wniosków, iż między stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży. Ponadto należy zwrócić uwagę, iż Sąd, badając dokumenty przedłożone przez stronę powodową, uznał, iż pozostają one ze sobą w sprzeczności. Kwoty wskazane w fakturach VAT nie pokrywają się bowiem z kwotami wskazanymi w ofertach powoda (zamówienie – k. 12 dotyczy kwoty 2209,30 euro, natomiast w fakturze vat nr (...) k. 30 jest kwota (...), 80, która nie odpowiada wartości euro - 2209,30 euro x 4,16630 zł = (...),60). Podobne nieścisłości dotyczą wszystkich dokumentów przedstawionych przez powoda jako zamówienia i ewentualnie im odpowiadającym fakturom (k. 14 i 28, k. 23 i 32, k. 18 i 29). Ponadto kwoty zawarte w ofertach określone są w euro, natomiast w fakturach VAT należności nie są w ogóle doprecyzowane co do waluty. Jednocześnie z wydruków wiadomości e-mail zawierających zamówienia ani z wydruków nadania przesyłek nie wynika, jakie towary miały zostać zamówione przez pozwanego, jak również kiedy miałyby zostać dostarczone i w jakiej ilości. Powód powoływał się również na regulacje zawarte w Ogólnych Warunkach Sprzedaży, jednakże Sąd podzielił stanowisko pozwanego, zgodnie z którym warunki z nich wynikające nie zostały spełnione. Bowiem zamówienia złożone drogą mailową nie zawierały precyzyjnie określonych towarów, ich ilości, a ponadto brak jest potwierdzenia przyjęcia zamówień do realizacji przez powoda.

Należy wskazać, iż w myśl art. 6 k.c. i 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, gdyż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Art. 6 k.p.c. reguluje podstawowe reguły dowodowe. Pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułę, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza „zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu” jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi „ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu”, od której wyjątki mogą wskazywać niektóre przepisy szczególne (tak: Nazaruk P. - Ciszewski J. (red.), Jędrej K., Karaszewski G., Knabe J., Nazaruk P., Ruszkiewicz B., Sikorski G., Stępień-Sporek A. - Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. II., LexisNexis 2015). Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 643; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, nr 10, poz. 251). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, zaś sąd powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (zob. wyrok SA w Białymstoku z

dnia 28 lutego 2013 r., I ACa 613/12, LEX nr 1294695). W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie powód nie sprostał ciężarowi dowodu dla wykazania zasadności swoich twierdzeń.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 535 k.c. a contrario oddalił powództwo.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W przedmiotowej sprawie stroną przegrywającą proces w całości był powód i to on winien zwrócić pozwanemu poniesione koszty procesu. Do niezbędnych kosztów postępowania poniesionych przez pozwanego należy zaliczyć koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 3.600 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Łączne koszty postępowania wyniosły zatem 3.617 zł.